

Universitätsbibliothek Paderborn

**Conversio Peccatoris, Seu Modus quo Peccator
communiter resurgit ad justitiam.**

Lefelon, Antoine

Bruxellis, 1675

§. 5. Vera sive plena conversio suos recipit gradus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9433

Hoc veraciter conversorum est, isto modo à peccatis velle recedere: qui profindè non solum omnem saltem mortiferi peccati voluntatem deponunt, sed & plenâ, hoc est absolutâ voluntate ejus recidivum statuunt cavere, ac per hoc media, quibus id effici opus est, & sollicitè inquirunt, & fideliter inventa assumunt. Ejusmodi non eâ quâ tres supra positos contingit facilitate relabi.

Sect. V.

Vera sive plena conversio suos recipit gradus.

Indicat tamen commemorato loco Angelicus Doctor, plenam voluntatem suos suscipere gradus, & aliam aliâ esse pleniorum. Quod omnino verum est, & præsentis rei elucidationi præcipue inservit. Etenim non eadem est voluntatis plenitudo incipientium & adhuc in Christo parvolorum, quæ est perfectorum. Hi enim justitiæ & bonæ voluntatis proœctu, quò minus creaturis inhærent, eò pleniùs amorem transferunt in creatorem, ac pravam concupiscentiam magis habent debellatam, ut peccatorum in eis desideria nunc minus quam in recenti conversione moveantur,

K

20

Hoc

145 CONVERSIO

ac per hoc non tanta quanta prius, sed minor a adversus ea exercent certamina, non virium defectu sed hostium. His minus arduum est peccati recidivum cavere, & quemadmodum in malitia proiecti non illico ad justitiam resurgunt, ita qui

*2. 2. q. 24.
art. 12. ad I* ejusmodi est, *non subito*, ait S. Thomas, procedit in actum mortalis, sed ad hoc disponitur per aliquam negligentiam præcedentem, ut ipsis

*Hom. 82.
in Matth.* præcipue conveniat illud Chrysostomi: *Non subito neque sub uno momento, sed sensim diligenter facto periculo hominem (Diabolus) ingreditur.*

Incipientes verò & post pravam peccandi consuetudinem recenter conversi, tametsi omnibus quæ diligunt, Deum ejusque justitiam præponant (quod eis ad veram conversionem omnino est necessarium) tamen habent & alia quibus adhuc immodicè afficiuntur. Novâ quidem divinitus conceptâ voluntate veterem peccandi cupiditatem expulerunt, sed (ut supra monebat S. Prosper) non sic hæc pulsa est, quin adhuc aliquâ sui contagione remoretur, ut nondum omnino ac plenè ab ejus fint propensione expediti. Primas quidem in eis partes sibi vendicat Dei amor, illa tamen veteris peccati contagio vel in minoribus, hoc est,

est, in quibus non lethaliter delinquitur, sibi animam facit deservire. Propter quod merito dicebat S. Isidorus, *Lib. 2. sent.*
Omnis nova conversio adhuc pristinæ vitae habet cap. 8.
commixtionem. Et appositiè ante ipsum Gregorius: *Unusquisque*, qui Deum sequitur, ait, *in ipso suo exordio ut locusta suscitatatur*: *quia et si in quibusdam actionibus locistarum more flexis poplitibus terra inhæret: in quibusdam tamen expansis alis sese in aëra suspendit.* Conversionum quippe initia, bonis moribus malisque permixta sunt, dum & nova jam per intentionem agitur, & *vetus adhuc ex usu retinetur.* Tantò autem minus permixtis interim malis lèdimur, quanto contra illa quotidiè sine cessatione pugnamus. Nec suos nos jam culpa vendicat, cuius pravo usui nostra sollicita mens resultat.

§. VI.

Conversorum infimi gradus sunt in majori rebendi periculo.

EApropter bona horum voluntas quâ Deo obedire statuunt, minus plena est, minusquè perfecta quam priorum. Tantum enim ejus plenitudini detrahitur, quantum adhuc malæ cupiditati conceditur. Hinc autem lubricus horum status est ac facilior ad priora recursus:

K 2

mala